

så at gøre en af parterne blød, så man kan komme videre i forhandlingerne, og det er den situation, som Det Konservative Folkeparti medvirker til at undergrave.

Og så til sidst: Jo, vi kan blande os. Det er jo faktisk derfor, vi har debatten. Så hvis Det Konservative Folkeparti mener, at regeringen er kommet for tidligt med forslaget, så er man jo i stand til at modvirke, at det bliver vedtaget.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Jeg hører igen ordet fastlåst som et hovedargument.

Situationen er fastlåst, fordi arbejdsgiverne vidste, at der kom et indgreb. Og hvis man skal stille det helt skarpt op, vil jeg sige, at når konflikten var gået i hårdknude, så er det i virkeligheden det flertal herinde, som er parat til at gribe ind, der har hovedansvaret for det.

Det er kun, fordi arbejdsgiverne vidste, at her har de et flertal, de kunne stole på, at de selvfølgelig ikke har rokket sig en tøddel i forhandlingerne.

Og hvis det er sådan, at man ønsker, at konflikten bringes til afslutning uden indgreb, så har jeg et godt råd, som jeg gerne vil høre De Konservatives ordførers bemærkning til: Hvis nu regeringens forslag om indgreb bliver stemt ned i dag, tror hr. Knud Erik Kirkegaard så ikke, at parterne i løbet af ganske kort tid finder en løsning, fordi så ved de, at det er dem, der skal finde den, og ikke Folketinget?

Var det ikke værd at overveje af hensyn til den danske model at stemme regeringen ned i forvisning om, at så kom løsningen ude på arbejdsmarkedet?

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Der er meget i hr. Knud Erik Kirkegaards analyse af situationen, som Dansk Folkeparti fuldt ud kan tilslutte sig omkring de tilstande, der er gældende, og som selvfølgelig også nødvendigvis gør en diskussion af den art, vi har i dag.

Men det, der bringer mig herop, er hr. Knud Erik Kirkegaards understregning af, at indgrebet her er en undtagelse, der bekræfter hovedreglen.

Jeg vil spørge på den måde, måske lidt i stil med noget, der er spurgt om, men jeg vil spørge hr. Knud Erik Kirkegaard: Kan De Konservative

forestille sig en konfliktsituation på sundhedsområdet, hvor man ikke skal gribe ind? Altså hvor man skal lade konflikten løbe? Eller nærmere De Konservative sig Dansk Folkepartis holdning, der bygger på, at man ikke skal have denne her konfliktmulighed på sundhedsområdet, men til gengæld må man så selvfølgelig kompensere for tabet af en retting, som en lønmodtagergruppe ellers har i dag?

(Kort bemærkning).

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Ja, det er lidt besynderligt at opleve hr. Ole Sohn og hr. Frank Aaen løbe op og ned af talerstolen i dag og forsvare strejkeretten, taget i betragtning af, at de begge to vistnok er rundet af et politisk system, hvor strejkeretten ikke stod særlig højt på dagsordenen. Nå, det er jo ikke det, vi skal diskutere i dag.

Men hr. Ole Sohn havde et synspunkt om – det var noget med, at faderen slår på sønnen, og så skulle det gøre lige så ondt på faderen. Der kan jeg sige, det har jeg ingen erfaringer med; jeg har aldrig slået mine børn, aldrig. Det er muligt, hr. Ole Sohn har, men jeg har i hvert fald ikke.

Jeg kan i øvrigt så også røbe, at da jeg sad i arbejdsministerens stol i 3½ år – det var alt for kort tid; nogle syntes, det var for længe – at der var der ingen indgreb over for overenskomster. Og derfor kan jeg med fuld ret sige: Det med, at Folketinget griber ind, det er og bliver undtagelsen.

Jeg savner meget fra hr. Frank Aaen og hr. Ole Sohn hensynet til de mennesker, der faktisk er kommet ganske alvorligt i klemme: de ældre, de syge. Og den situation, som de er i, medfører en sådan mangel på trykthed, at det tager vi altså ganske tungt.

Hr. Thulesen Dahl: Det med undtagelsen har jeg svaret på. Det er korrekt, at der er nogle samfundsområder, hvor strejkevåbnet er problematisk, fordi disse områder er så vigtige for samfundet som helhed, og herunder er altså også sundhedsområdet.

Men hr. Thulesen Dahls model med, at vi her i Folketinget skulle bestemme, hvilken stillingskategori sundhedspersonalet skulle være i, og hvilken løn de efterhånden skulle have som kompensation for en anden stillingskategori, det bør Folketinget under ingen omstændigheder blande sig i.